

BAJTÁRSI

LEVÉL

1958. VI. évf. 9-10. sz. levél. 47. oldal. Utrecht, 1958. szept. 20.

CSENDŐR. BAJTÁRSÁK !

Megindokolt felszólításra, a sok oldalról felém irányuló bizalom folytán, alapos megfontolás után -miután rangban idősebb Bajtársaim a megbízatás elől kitértek- átvettem a MKCSBK. Közigazgatási Vezetését. Nem egyéni becsvágyból, ami egyéniségetől mindig távol állott, hanem hívatástudatból, kötelességérzetből, önzetlen szeretetből és rajongásból dícső múltú s nagyra hivatott jövőjű Testületünk és Bajtársaim iránt.

Tudom nagyon jól, hogy nehéz feladatra vállalkoztam; sok nehézséggel kell megküzdenem. Maga a napi nehéz munkával járó kenyérkereset se lebecsülendő emigrációs életünkben, de én a nap vagy az éjjel még fennmaradó részét Testületünk s vele Bajtársaim javára kívánom és szeretném fordítani.

A rugalmas vezetésnek vagyok a híve, az emigrációs testületi élet különben se enged meg beígért programokat, ezért inkább egyéni fel fogásomat kívánom rögzíteni, hogy annak alapján megismerjeteK és közös munkákkal átmentessük Testületünket egy szerencsésebb, boldogabb magyar jövőre, amikor ismét megkezdheti Hazánk, Népünk, Nemzetünk gazdaságos szolgálatát.

Alapfeltétele minden lehetőségnek: Hazánk felszabadítása! Egyénenként elég kicsi a hatósugarunk, de ha minden igaz magyar metesz minden lehetőK ebben a körben, a teljesítmény az összesség szempontjából kimagasló és megtermi biztos gyümölcsöt. Törhetetlen a hitem MagyarorszáG felszabadulásában. Ha nem így lenne, önmagamat fosztanám meg a legszilárdabb erkölcsi alaptól: Istenben és az Ő igazságosságában való megingathatatlan hitemtől. Hazánk felszabadulása, Testületünk újjáéledését is jelenti, de csak akkor, ha az emigrációban méltóknak bizonyultunk arra, hogy a Magyar Történelem Itélőszéke megajándékozzon bennünket majd azzal a történelmi szereppel, ami az újjáépítés munkájában reánk várhat.

"A magyar emigráció kicsi, de legerősebb szervezete a magyar királyi csendőrség", hallottam már többször. Hogy ez a mondat valódi tes tet ö tsön, összefogásunk, összetartásunk elengedhetetlen szűkesség, ebben és függetlenségünk fenntartásában van és lesz a mi erőnk! Alapja: egymás szeretete, megbecsülése, támogatása, vezetőkink iránti bizalom, hűség, tiszteltet-, szeretetteljes ragaszkodás. A megingathatatlan hazaszeretet párosultan az előbb mondottakkal jelentik a csendőrszellemet! Ebben a szellemben kell tehát élnünk, ha mi akarjuk érdemelni a multunkhoz méltó szerepünket a jövőre!

Az MKCSBK. egészében vagy tagjai egyénenként nem csatlakoznak más magyar szervezethez (nem értendő ezalatt vallási-, kulturális- vagy sportegyesület), azonban tisztelünk, megbecsülünk és támogatunk minden olyan magyar tömörülést, amely Hazánk felszabadítását és az összma gyarság érdekét szolgálja! - A politikázást, torzsalkodást, egymás nontelen és káros kritizálását átengedjük másoknak. Nekünk csak egy politikánk lehet, ha azt politikának nevezzük, minden képességgünkkel munkálni Hazánk, Népünk felszabadítását. Így aztán megmaradunk azoknak a magyar nép szemében, amit egyik nekem írt levélben így fejeztek ki: "Jöjjetek

Magyar Csendőrnök! Csak egy század jöjjön! Akkor ismét nyugodtan és boldogan élhetünk! Ez a magyar népszereget, bizalmot és nagybecsülést volt és lehet a mi legnagyobb elismerésünk a jövőben is.

A boldogabb magyar jövő, a magasztos csendőrhívatus kimunkálásához hívlak, várlak most Benneteket, Magyar Csendőrnök Bajtársak -kivétel nélkül- akár voltatok, akár nem, tagjai eddig a MKCSBK-nek! Hiszem, hogy azt fogom tapasztalni, amit nem is olyan régen: egyik Bajtársunk kijelentette, hogy ő nem tartja magát csendőrnök és imo, egy év se telt el, a Csendőrnöpot már ő kívánta megröndezni!

Össze kell fognunk, Kedves Bajtársaim, a közös cél érdekében és fel kell készülnünk már most arra, hogy -ha út a megváltás órája- azzal ott lehessünk, ahol ránk a legszebb hivatás vár! Nagyon lemaradnánk és nagy csalódást okoznánk a magyarság szemében azzal, ha a hívószóra utolsóként kullognánk az eddig kevesebbre becsültek után! A gyors összefogás és menetképesség Testületünk jövőjének a kulcsa!

Vessétek ki magatokból a közönyt, a passzivitást, nem méltók ezek hozzánk; jöjjetek, szorítsuk meg egymás becsületes magyar kezét s öleljük meg egymást úgy, amint azt otthon tettük a daliás csendőridőkben! Meneteljünk együtt Édes Hazánk biztos feltámasztása, Népünk felszabadulása, Nemzeti Életünk újjászervezése és nagyrahívatt Testületünk dícsőséges jövője felé!

Kérlek Benneteket, segítsétek nekem nagyon szépnek hitt munkámban, mert csak így tölthetem be hivatásomat, és csak így lehetek értékes munkatárs, hasznos tanácsadója érdeműs és kiváló Központi Vezetőknek, aki magas kora dacára töretlen hittel szolgálja közös céljainkat!

Jelen levelemet -csendőrnök hiányában- most még csak a Terület- és Csoportvezetőknek tudom szószorosítani, de kérem őket, teressenek módot rá, hogy arról valamennyi Kedves Bajtársunk tudomást szerezhessen!

Isten áldja meg becsületes szándékunkat és közös munkánkat!

Sao Paulo, 1958. június 20.

Bajtársi szeretetteljes üdvözléttel:

v. KIRÁLY GYULA ezds.

a MKCSBK. Közigazgatási Vezetője.

000000

AHOGY LEHET.

Szerteszórtan, viharverten,
Gondterhektől nem pihenten,
A harc legyen minden gondunk!
Rólad Hazánk le nem mondunk.
Menjen füstbe ezer tervünk,
Nem csüggedünk, ujat kezdünk.
Sokáig így ugysem mehet,
Harcolj, Testvér, ahogy lehet!

Nincs középút: otthon, sehol!
Vagy a halál, vagy a pokol.
Harangzúgást már nem hallhatsz,
Ha magyar vagy, éhen halhatsz.
Rettegés lett minden álmod,
Rabszolgaság béklyód s jármód.
Rázd le, ne törd a testedet,
Harcolj Testvér, ahogy lehet!

Hajas István.

000000

KASSA HAZATÉRT.

(folytatás)

Emlékezés.

Imrédy Béla miniszterelnök utolsó szavai már beleveszttek az ünneplő sokaság kirobbanó, féltelmetes erővel dübörgő ujjongásába, éljenzésébe.

Toszt László, Kassa polgármestere beszélt ezután:

"Hosszú, nagyon hosszú volt ez a húsz évtized, és még félévvel ezelőtt remélni sem mertük, hogy ma olyan ünnepünk lesz Kassán, amelyen talán csak 1706-ban volt, amikor a Nagyságos Fejedelem vonult be ide az első országgyűlésre.

Mély hódolattal jelenthetem Főméltóságodnak, hogy ezalatt a húsz év alatt Kassa őslakos polgárságából egyszem akadt, aki a magyar

szellem hitében megingott volna.

Mi magyarok voltunk, magyarok vagyunk és magyarok is maradunk!"

Percekre tartó, tomboló eljenzés után Csárszky József, Kassa

katholikus püspöke emelkedett szólasra:

"Főméltóságú Kormányzó Ur! Szlovák testvéreim nevében ígérem, hogy hűségesek lesznek új hazájukhoz, amelyhez a végtelen Isteni gondviselés most csatolta őket..."

mondotta egyebek közt, s ezzel mintegy sejtetni engedte előre a következő években tanúsított magatartását. De ez a kis ürömcsopp akkor még csaknem észrevétlenül vezetett bele a nagy örömtengerbe. Annál jobban megérezett később.

Pajor Miklós, volt szenátor és Pausz Béláné köszöntötték ezután a Kormányzót. Utának Eszterházy János gróf beszélt:

"Főméltóságú Kormányzó Ur! Főméltóságú Asszonyom! Kedves Magyar Testvérek! Sokáig vártunk erre a napra! Megértük! Köszönjük első sorban az Uristennek. Köszönjük másodsorban Főméltóságodnak, köszönjük harmadsorban a Főméltóságod bölcs vezetése alatt mostanáig a trianoni békeszerződésék óta volt minden egyes magyar kormányznak... Köszönjük végül Imrédy Bélának, köszönjük Kánya Kálmánnak, akiknek sikerült ezt a nagy művet betetőzni.

Köszönjük, hogy vér nélkül történt. Köszönjük azt a bölcs, higgadt kormányzást, amely lehetővé tette, hogy amikor magyar a magyarral újra kezelt szorít a határok elmúlása után, akkor nem találunk széthútt romhalmazokat, és Hazánk fiainak legjobbjai nem maradtak ott a csatáréren. Ezt a higgadtságot, ezt a mérsékletet köszönjük!

Mit köszönjünk még? Nem tudjuk. Szívünk tele van érzéssel...

Köszönjük még egyszer Főméltóságodnak!

S köszönöm és akkor, amikor Kassa városának mandátumáról most lemondok, amikor a magyar Kassát átadom Főméltóságodnak, kérem, jöjjön velünk a Rákóczi Fejedelem hamvait őrző Dom-ba, és énekeljük el azt a Tedeumot, melyet Isten segítségével nélkül soha megérni nem tudtunk volna..."

Eszterházy János szép és nagy eljenzéssel fogadott beszéde után egy magyarruhás kis lányka néhány bályos szó kíséretében rózsacsokrot nyújtott át a Kormányzóknak.

Ezután vezér nagybányai Horthy Miklós, Magyarország Kormányzója lépett a mikrofonhoz:

"Hálát adok az Isteni gondviselésnek: azért, hogy Kassa városának dicső, történelmi emlékekkel megszentelt falai között, a Magyar Felvidék ősi földjére léphettem.

Ami néhány hónapja még távoli remény, hetekkel ezelőtt csupán aggódb bizakodás volt, a közelmúlt napokban bizonyosság és ma végre valóság lett.

Ezért, hogy ez megtörténhetett, különös hálát érzünk a baráti nagyhatalmak és azok vezető államférfiai iránt. Vállalták a döntőbíró szerepét, és néhány óra alatt rendezték azt a kérdést, amely noha mindenki beláthatta annak tarthatatlanságát, húsz év alatt nem tudott megoldást nyerni...

Sorsdöntő napjainkban hagyományos baráti együttérzéssel állott mellénk a nemes lengyel nemzet. A mai ünnepnapon erre is hálával gondolunk.

Meleg szeretettel üleljük magunkhoz hazatért flevidéki Testvéreinket. Az elnyomatás és üldöztetés dacára emelkedett szellemben, hittel és bizalommal álltak helyt a magyarsághoz való hűséges ragaszkodásban. Ezzel a mi nagy küzdelmünkben részt vállalva, nagymértékben megkönnyítették nehéz munkánkat.

Húsz év múló pillanat egy nemzet életében, de annak a nemzedéknek, amely azt végig szenvedte, egész örökkévalóságot jelentett. A rákényszerített határokon innen is, túl is! Ennek az időnek tanulságait le kell vonnunk...

Nem véletlen műve, hogy Szt. István évére esik a magyar igazság győzelmének első eredménye! A nagy király hagyományaihoz híven, elgondolásának a szellemében fogadjuk az új határon belül nem magyar fajú Testvéreinket is. Régi otthonukat találják meg az egymás mellett kiottott vérről annyiszor üntözött közös Hazában. A magyar könyvérrel és magyar szívek szeretete várja őket. Ez biztosítja részükre nyelvük és kulturájuk teljes szabadságát...

Mint hogy ezen a vidéken szlovákok is laknak, néhány szót szlovákokhoz is. "

A Kormányzó ezután szlovákul folytatta: "Bár nem bírom a szlovák nyelvet, de a haditengerészetenél töltött szép éveim egyik eredményeként horvátul is beszélek, s így a szlovák nyelvek nem idegenek előttem.

Meleg szeretettel üdvözöllek Benacotot, akik e napon - és most Császárszky József püspök felől fordulva különös hangsúllyal folytatva - visszatértetek ezeréves hazatörléshez. Kenyéradó földjét nemcsak együtt munkáltátok, de együtt védtetek is. Megyetek meggyőződve, hogy az egész magyar nemzet megértő szeretete biztosítani fogja részetekre életszínvonalatok emelésén kívül a szlovák nyelv és kultúra teljes szabadságát."

A Kormányzó ezután ismét magyar nyelvre fordítva a szót, a következőképpen fejezte be beszédét: "Amidőn köszönetet mondok a szívek lelkes örömeiből fakadt meleg üdvözlésekért, arra kérek mindenkit, hogy merítsen erőt a jövő küzdelmeihez a magyar igazság átütő erejéből, amely az első alkalommal már - a történelemben példa nélkül álló módon - vér nélkül is győzedelmeskedni tudott."

Hatalmas éljenzés követte a Kormányzó beszédét. Az üdvözlőalkalmak szüni nem akaró erővel hömpölygött végig a városon és torjadt szét az egész országban a rádió hullámain keresztül. Ezekben a percekben egyhangként dübörgött végig az egész országon tíz millió magyar örömitas, lelkes ütemes kiáltása:

Éljen Horthy! Éljen Horthy!

Majd a Dom-téren felhangzott a Magyar Imádság. Több mint száz-ezer könnyes szemű magyar ajkáról szállt a fohász az ég felé, "...megbűnhötte már e nép a múltat s jövődőt!"

A bevonulási ünnepség befejeződött.

Kassa Hazatért!

A Nagyságos Fejedelem hamvai immár szabadföldben pihennek. A vágy, hogy: Piros-Fehér-Zöld, Kassa magyar föld, beteljesedett!

Ma már tudjuk, hogy csak nagyon rövid időre. De hisszük, eljön az idő, Kassa még egyszer hazatér és magyar is marad örökre! A magyar igazság végül is győzni fog!

Istenem, de szép is lenne, de gyönyörű is volna még egyszer az éhségtől és a fáradságtól rogyadozva nekidülni a Schall ház oldalának és bemondani a telefonba a budapesti rádió stúdióknak: "A közvetítést befejeztük! Véga!"

oooOooo

Fábián József.

STRASBOURGIAN.

Nem régen kapom a hírt, hogy v. Tómesvári Endre vörge. Ur, utolsó Felügyelőnk, súlyos betegem Felcséghéhez és Fi hoz Strasbourgba megérkezett. A közeli bajtársakat úgy értesítettem, hogy augusztus 15-én - ez ünnepnap lévén - látogassuk meg együttesen. A távoliaknak megírtam a címét azzal, hogy néhány sorral üdvözöljék.

Mi - itt Moselle vihasarkában, hol a vasgyárak egymást érik - György bajtársammal úgy határoztunk, hogy augusztus 15-én a kora reggeli vonattal indulunk. Vártam én Gyurkát utolsó percig, de nem érkezett meg nekünk autóbusszal kellett volna jönni egy ide 15 km. távoli vasgyár telepről. Bizonyosan a mostani rendszertelen munkabeosztás miatt nem tudott eljönni.

Igy egyedül indultam el. Elmerengve szemléltem az elszűnő táj már jól ismert változatait, s eszembe ötlött, amidőn először voltam Strasbourgan. Ennek lo esztendője múlt. Akkor, mint ágről-száradt emigráns, mert a németországi tábor-élet lomorzóltá rólam a tegnapiakat s így az egyetlen egyenruhám is. Három vágunk neki annak idején Freiburgnak, hogy ott munkaszervezővel Franciaországban rendezzenek keresethez jussunk. Csak én feleltem meg, mert akkor még nagyon vonagattak a munkacsoportban, hiszen volt miben. A kettő közül az egyik az USA-ba került, míg a másik Auszráliába. Én elkísértem őket a Duna eredetéig, ahol ugy bucsúztunk el, hogy bár-hova sodor is a végtet bennünket, tartjuk a levélbeni kapcsolatot. Evékig ment is ez, de valahogy abba maradt. Ők nem választottak. Emléküket lassan elmosta e lo év, de most a rájuk való emlékezés jól esett.

Freiburgból lo esztendővel ezelőtt transzporttal érkezünk meg Strasbourgba, ahol vámvizsgálatra kellett mennünk. Nem könnyen ment, mert minden ok-mókom a zsebemben volt. A vámvizsgáló meg is jegyezte nagy jámborul, az éneklő elzászi akcentusával, hogy majd lo év múltán

-ha jövőnk biztosan több lesz.

Ezelőtt három évvel meglátogattam az egyik falubeli Mulha-use-ből motorkerékpáron. Visszafelé menet, Strasbourg alatt elébe szálladt egy zsidó asszony, és súlyos koponya-alapi sérüléssel kórházba szállították. Mellesleg az összes fogait lenyelte szegény. Ott voltam meglátogatni és ottkor másodszor Strasbourgban. Azóta ez a földi Heidelbergbe nősült, hol jól érzi magát.

Amint ezek az emlékek visszaremltek, a vonatunk kecsesen befutott a Metz-i állomásra. Már régebben jártam itt, s így feltűntek a város szélén épülő kisebb felhőkarcolók, melyek a katedrál magasságával vetekednek. Magamban úgy vélekedtem, hogy kell az nagyon emnek az öreg városnak, mert különben lemarad a mostani atomkor gigászi fejlődésében.

Néhány pernyi várakozás után tovább robtunk. Itt már eltűntek a gyárak, és magunk mögött hagyott, halmokká szelődült tájban békés tehenek legelgettek egy-egy dűvén. Az itteni monda szerint valamikor itt vonult el Attila roppant seregé, hogy Katalaumnál (most Chalons-sur-Marno) Acheus seregével megütközzen. A halmok mögül előbukkanó felhőkben játszi délibábként, mintha látnám őket apró paripáikon száguldani, mögöttük a sok-sok máhás szelőkerekkel. Ebből a mozgásomból hízóként tett egy elegánsan öltözött, koromfekete afrikai, ki azt kérdezte tőlem, mikor érkezünk meg Colmarba? Én nem tudommal válaszoltam, mert én csak Strasbourgba utazom. Erre az én koromfekete szomszédom megnyugodott. Jobban kezdtem szemügyre venni szegény fejét és az a sötétség, mely rettenetes feketeségéből, laposra nyomott orrából és éktelen duzzadt szájjából eredt, azt a hiedelmet keltette bennem, hogy az ördög ül mellettem.

Igy tusakodva, magamban arra gondoltam, hogy nem is olyan nagyon távoli őse még misszionáriusok húsának pecsényszegtségében látta az élet igazi örömet. S ime ő már kultúr emberként viselkedve úgy utazik, mint minden más békés halandó. Láttam, hogy a szakaszban mindenki figyel, s így meg voltam győződve, egy véleményen vagyunk valamennyien.

Próbáltam az előbbi képet felidézni, de nem sikerült. Ezért belenyugodtam a jelenbe, hogy ahol évszázadokkal előbb a monda szerinti őseim levon nyargalásztak, én a lései utód kényelmesen, zárt vasuti kocsiban utazom.

A vonatunk befutott a Sarrebourg-i állomásra. Ez az utolsó megálló Moselle-ben. Elszászt Mosellétől irgalmatlan nagy hegyek választják el. Érdekes, hogy hágók nincsenek és csak alagutakon lehet Elszászba jutni. Az első megítélésem szerint 800-1000 m. hosszú lehet, mert jócskán robtogott a vonat benne. Strasbourgig van összesen hat.

Az első és utolsó megálló Strasbourgig Saverne. Itt az állomáson egy irgalmatlan nagy tábla hirdeti: Europa központi vastalicska gyára. Alapítva 1869-ben. Meglepidtem azon, hogy e gyár védjegye egy vastalicskát tolv elszászi atyafi, mert eddig úgy tudtam, hogy minden elszászi cikknek védjegye a gölya.

Erről jut eszembe, hogy nem olyan régen olvasta a francia újságokból, hogy a gölyák hitlenek lettek Elszászhoz, mert minden tavasszal kevesebb tér vissza. Így ez évben az összcenzuslálásból mindössze 136 drb. a készlet. Kénytelenek voltak Afrikából hozatni néhány százat, hogy aztán ezek a jövő tavasszal idetérnek-e vissza, törjék rajta a jó szászok a fejüket.

Vajjon nem abbéli aggodalmukban maradnak el a gölyák, hogy Strasbourgban székel az európai parlament és... Bocsánat ebben már politika vagyon.

Visszatérve a savernei talicskázó atyafira, hát azon olyan akkurátus személy harisnya feszül az oldalán fekete csikkal, hogy Csikban sem varrnak különbet. Itt ez a nemzeti viselőt évszázadok óta. Magam is láttam már jó párat, és elgondolkoztam, hogy nem-e a brassói és nagyszabeni szászok vitték be ezt a divatot Erdélybe? Avagy nem-e egy visszatérő szász hozta el Erdélyből? Ennek megfogjtását a székelyoktre bízom. Döntsék ők el, ha bírják.

Vonatunk itt kies, szép vidéken robtogott. A keskeny völgyekben bájos kis falvak fekszenek. Egyes házak a hogy oldalához építve. A meredeken égnek szők hegyek, örökzöld fenyvesekkel borítottan, boszónyosan széppé varázsolják az egész tájat. Ilyenkor, nyárvégén ezreire rug itt a kirándulók száma.

De hogy éppen a fenyőfánál járunk, jut eszembe, hogy régebben valahon olvastam a karácsonyfa eredetéről s ez Elszászhoz fűző-

dik. A monda szerint - a germánok ősei - a vikingek valamikor szintén pogányok voltak, mint az **Ősnagyariak**. Őseink örömmünnepek napjaikon fehér lovat áldoztak, a vikingek pedig egy jókora fenyőfát. A vikingek is rátértek később a keresztény hitre, de csak azzal a feltétellel, ha meghagyják nekik a fenyő égetését Jézus születése napjára, Karácsonyra. Évszázadokon át égették is azt nagy bölcsen, mignon a múlt században az egyik olmszász gyertyákkal díszítette ki a kis fenyőfáját és azokat gyújtotta meg Karácsonykor, és éppen Strasbourgban. A jó példának lett is követője, mert azóta szerte a nagy világban, hol Krisztus Urunk követői élnek, minden házban ott áll Karácsony estéjén a megvilágított és feldíszített karácsonyfa.

Mindezt tehát a jó száznak köszönhetjük.

Réggel 9 óra 20 perckor befutottunk a Strasbourg-i állomásra. Kijövet a vámhivataltól nem mesze vitt el az utam, de előbbrevalónak véltem az éhemet megszelídíteni és a restibe tértem be. Strasbourg híres világászerte a konyhájáról, kenyereiről és a vajas kiflijéről. Mint ahogy jó bort itt Bordeauxban lehet inni, ugyanúgy csak Strasbourgban lehet izletesen jól lakni. Az asztalomhoz volt 5 drb. egészen friss vajas kifli egy tálcán. Amikor a pincér meghozta a tejeskávét, biz, én minden pironkodás nélkül bevágtam mindegy szálig, mert oly n felségesen finom volt.

Rövid tájékozás után felszálltam az 1-es autóbuszra. Ez majdnem házig vitt, melyet korestem. Betértem. Ott egy már régebben ismert honfitársal találkoztam, ki eligazított. A konyhából jött ki a Vörgy. ur. Jelentkeztem nála. Zokogva a nyakamba borult, pedig soha nem találkoztunk odahaza. Feleségé mellettünk sirdogált. Éreztem, hogy az én szemem is nedves lett. Néhány másodperc után kibontakoztunk, mert zsebkendőt kellett elővennünk.

Betértünk egy szobába, hol Vörgy. ur röviden ismertette házi-váriáját a letartóztatásától a Kijöveteléig. Méltatlannak vélem magam arra, hogy mindezeket itt leírjam. Ha valamelyest egészségi állapota romlóra jön, és fogja velünk a B.L. hasábjain ismertetni. Az ő története egy a sok közül, de oly szívbemartó, mégis, mit felmérni emberi elmével szinte lehetetlen.

Tudom, hogy sokan ismerték őt közlünk hazulról, de köztlem, hogy ezek első pillanatra ráismernének.

Ő a második bajtás, s mivel személyesen találkoztam itt a szabad földön az otthoni pokolból való kimenetelük után. A börtönkert, mely most Édes Hazánkat példázza, az elítélteket nemesek a kiszabott büntetés letöltésére kárhoztatta, hanem arra is, hogy testükről minden emberi forma annak tartama alatt megsemmisüljön. Teljesen ősz hajszálak. Ez is csak néhány, mert a rossz táplálkozás következtében jócskán kihullottak. Egy grammnyi hús az egész testen, csak az inakra és csontokra aszott bőr. Így az átlagos testsúlyuk csak fele.

Látni őket szájalom. De csodálat, hogy mégis életben tudtak maradni; ez minden elképzelést felülmul.

Elbeszélgettünk sok-sok ismerős tiszt és altiszt bajtársaink sorsáról. Hosszas búcsuzkodás után elindultunk az ott lakó s már említett honfitársal, hogy megebédeljünk. Betértünk egy általa ismert vendéglőbe, hol én a kenyérből kétszer ettem meg, mint amennyi járt, mert mint említém, olyan jó itt a kenyér, mint odahaza volt.

Vonatra szállottam. Az egyedülletben bergetőztek a gondolatok bennem. Láttam a mérhetetlen szenvedést, melyet Bajtársainknak el kellett viselni. A katona-politika és AVO infernójában halálra kínoztak utolsó jajkiáltása és egész bensőmben. Egész sora menetel el előttem, kiket jól ismertem, s most ismeretlen helyeken oldugva pihennek. Láttam a még mindig raboskodókat. De felszong bennem az elhagyott otthon emléke és egy nagy "Meddig Uram?" Nyomasztóan paránynak érzem magam Velük szemben, kiktől így búcsú nélkül kellett elválnom. Most réül fel bennem Vörgy. urnak válassza kérdésemre: "És milyen betegséget szerzett Vörgy ur? Kár, hogy azt kérded fiam, mert hogy hol nincsen, erre könnyekben **no tudok felelni**, mert egészségem az nincsen. Belül a tarkomon van egy daganat. Ezt egy AVOS-tól kaptam, amikor a derékszíjúnak csattos végével egyszer alaposan fejbavágtott. Ezt aztán még most is érzem."

A martyri népek között is a legárványabbnak, a legelhagyatottabbnak és a legtöbbet szenvedőnek, a Fajtámnak nevében szeretném beledördölni.

AHOCIAN MI LÁTJUK.

Az elmúlt hetekben gyakran hallottunk arról, vajon nem fog-e a harmadik világháború kitörésére vezetni, hogy az amerikaiak Lybanonba, az angolok pedig Jordániába katonai erőket küldtek; vajon nem fog-e atom-fegyverek bevetésére sor kerülni a Közelkeleten akkor, ha a Szovjet-unió nem nézné tétlenül az USA és Anglia katonai beavatkozását?

Az történt ugyanis, hogy Irak fővárosában, Bagdadban a forradalmárok megölték a királyt, a trónörökösét és a miniszterelnököt. Főelő volt, hogy az arab nacionalizmus forradalmi szelleme, amelyet az Egyesült Arab Köztársaság elnöke, Nasser, szít, áterjed és komoly bonyodalmat idéz elő Lybanonban és Jordániában. Ugy az USA-nak, mint pedig Angliának előtérben fontos anyagi érdekei fűződnek: ahhoz, hogy az említett két ország politikai viszonyai és nyugati beállitottsága változatlanok maradjanak. Ugyanis a két országban keresztül vezetnek az olaj vezetékek, amelyek angol és amerikai tulajdonban vannak, és amely műszaki berendezések elpusztítása az egész nyugati világ olaj ellátását veszélyeztetné. Ezért határozta el magát az amerikai, illetve angol kormány a gyors és erőlyes katonai csatlakozásra, amely egyébként a két érintett állam törvényes kormányának határozott kívánására történt.

Az ugynevezett "csueskonferencia" kérdése a fenti események miatt teljesen háttérbe szorult, és az ENSZ közkeleteti ügyben összehívott rendkívüli közgyűlése elfogadta arab tagállamainak (Jemen, Jordánia, Irak, Lybanon, Saudiarábia, Egyesült Arab Köztársaság, Lybia, Marokkó, Tunézia és Sudan) közös javaslatát, amelynek lényege, hogy a felsorolt tagállamok egymás kormányzati rendszerét és területi sérthetlenségét kölcsönösen tiszteletben tartják. Megbizták egyben az ENSZ vezértitkárát, hogy a helyszínen tanulmányozza a helyzetet, és legyen segítségére az érdekelt kormányok összműködésének biztosításában. Tárgyalásainak eredményeiről f. év szeptember 30-ig köteles jelentést tenni.

Érdeklőse a fenti és határozatlont elfogadott javaslatnak, hogy bár az amerikai és angol csapatok kivonulását követeli, de erre nem szab meg határidőt. Az amerikai csapatok létszámát már is csökkentették Lybanonban.

Átmenetileg tehát sikerül a közkeleteti állapotokat lecsendesíteni, de hogy Távolkeleten mi fog történni, arra igen nehéz következtetni. Ugyanis a kommunista Kínai útgelei hetek óta - kisebb megszakításokkal - bombázzák Formozát előtérben fekvő szigetcsoportot s Mao-Tse-Toeng kijelentette, hogy azokat Formozával együtt birtokba veszik, mert azok a Kommunista Kínához tartoznak. Kruscsev pedig jegyzékben hozta az USA tudomására, hogy egy kommunista Kína elleni támadást olyannak tekintene, mintha az a Szovjetunió ellen irányulna.

Az USA-t a nemzeti Kínai kormánnyal kötött szerződés kötelezi Formozá védelmére. Nagy kérdés azonban, hogy az ugynevezett Délkelet Ázsiai Szövetség tagjai mily álláspontot foglalnak el a kérdésben? A jelek szerint nem egységes az álláspont, s ez a kínai kommunistákat további akcióra bátoríthatja, habár az a körülmény, hogy újból megkondták Amerikával - tárgyalatok útján - a tárgyalásokat a köztül levő vitás kérdések békés megoldása ügyében, helyi jelentőségűvé teszi a Quomai szigetcsoport ellen folyó csatározást.

Tényként azonban azt megállapíthatjuk, hogy a távolkeleteti újabb történések a Kruscsev legutóbbi pekingi látogatásának eredménye, aki nem bírja elviselni, hogy a Közelkeleten utóbbi időben nem úgy történt minden, mint ahogyan azt Nasserrel eltervelték.

Lehetséges az is, hogy ez az újabb szakkhúzás azt a célt szolgálja, hogy kommunista Kína ENSZ-be való felvételét kiorószalják. Ezt Amerika ezideig szilárdan ellenezte és remélhetőleg kitart álláspontja mellett a jövőben is.

Ha azonban a távolkeleteti események ügyében nem teljes, hanem csak fél megoldáshoz jutnak, azt a kommunisták újabb sikerének kell tekintenünk!

A ZÁSZÓLÓK SZAKÁCSAI.

Egy hónapos hadgyakorlatra mentünk 1938. nyár utjában az Alföldről Post-Pilis-Solt-Miskun vármegyébe.

Elcintén sokkal hosszabbnak tűnt fel a dolog, mint a megye kimondása, mert a fővárosnak még a megközelítéséről sem lehetett szó, hiszen egészen lenn, délen gyakorlatoztunk! Sükösd, a pihenőhelyünk, szegény kis község volt, melyet sok baka levélileg Püksödnek keresztelt el, de azért hiba nem volt, a levelek jöttek-mentek, s magam, mint zlj. sgt. ugyan-csak megtaláltam a dolgomat!

Az első hét végén aztán eljutottam a zlj. konyhához, a menázi osztagra váró éltel izletesnek találtam és pár percig -közvetlen módon- kérdezősködtem több minden felől. Ez hozta magával, hogy a főszakács egyszerre csak megszólalt: -Ha megtetszik engedni valamit bemutatok. Mosolyogtam és igent mondtam.

Utána pedig szinte sobálvánnyá változtam, mert arra a hiáltásra, hogy "Miska gyere elő!", nem az istálló felől iparkodott hozzánk valami, hanem a levegő éggel kapcsolatos kémény mellől.

Miska ugyanis gölyának született, így hozta magával a világrend s azt is, hogy Isten akaratából vidám kelepelésbe kezdett. Ez azonban rövid ideig tartott, mert a következő pillanatban Miska -hogy magam is megbecsüljem- már mellettünk termett. Helyesebben a legfihéresebb sapkás főszakács közelségébe lépett és nem hiába! Mert a jó ember nagy darab hústól dobott ügyesen a levegőbe, és a mi barátunk nagy ügyesen elkaposta azt.

Bizony mondom, egy falat sem esett le az anyaföldre, pedig a gölya még fiatalabb korosztály-béli volt, de ugyancsak jól bírta magát. A falat úgy csuszott le, mint a legszebb parancsolat, néha a szemével enyhén pislogott -biztos a bizalom folytán-, és az étel, a jelenben jó marhanás, úgy ment lefelé, hogy csak úgy csicsogott.

Nem rebbert Miska, de tőlem sem, mert a főszakács udvarias szava nyomán magam is etetőjévé szegődtem! Elmondhatom, hogy ettettem már majmot, mórust, zebhrát, elefántot, szortam elcséget az állatherti szép galamboknak, meg sirályoknak, de gölyának, hozzá olyannak, amelyiknek a nevét is tudtam, még nem adtam elemőzsiát!

Mikor jól lakott, kissé illegette-billegette magát, valószínűleg ez volt a gölya-köszönet-, azután pedig felrepült a jobb levegőjű kémény mellé s onnan vigyázott reánk!

Persze, hogy erősen kérdezősködtem róla, meg a csoda szelid volta felől, mire a főszakács megpödrítettette enyhé bajusszát, s utána elémártult Miskának a Sükösdon előnyvölt egy heti élettörténete.

-Tetszik tudni- kezdte rá emberünk- amikor ide jöttünk, mindjárt megérkezésünk után kérdezősködöttünk a gölyafészek lakói felől, mert hogy nagy eszűndet észleltünk. Erre a háziak, akiknek ajtaja a tálsó fertájjra nyílt, elmondták, hogy a fészek népes volt; az öreg gölyákon kívül kicsinyeket is láthattak, de két nap óta attól tartanak, valami baj történt. Nagy figyelésünkre egy lisztfajta csőr gyenge mozgását láttuk mégis, mire nagy létrát kértünk. Felnyomakodtunk a tetőre és a gölya katasztrófát megláthattuk! Egyben volt ugyanis csak étel, a Miskában! Járvány, vagy mi végzett a többiekkel, tehát még egy fiatalal is. A tetemet eltávolítottuk, a fészket tiszta szalmával béleltük ki, és Miskát gondozásba vettük. Mondhatom ötkes gyerek, de nem sajnáljuk tőle az éltelt, mert egészen szelid és hozzánk szokott. Ez igazán jó közönség, megkövetem, soha nem panaszkodik és bevallom, a kelepelését már nagyon megszoktuk!-

Magam -a szívem alapján- irás nélkül is a zlj. állományába vettem Miskát és egészen természetesnek találtam, hogy a hónap alá nyuljunk a roppant gyorsan növekvő gölya-fiúnak.

Sokfelé jártunk, de a szakácsok mindig törődtek Miskával, és magam ezután egyre sürűbben mentem a konyhára, a barátunk kedves kelepelése, meg a látása miatt.

Ősz felé haladt az idő; Németország régi jogaira hivatkozott és abból mi is reméltünk valamit; vártuk a lassan jövő hírelt, a testet öltő jótékonny változást, de a konyhán csend volt! A gulyás ágyuk a legszébben gözölögtek és Miska jó gyereknek mutatkozott, mert a neve hallatára kelepelte, meg mellénk röpcent, sőt azonkívül is, a gyomra különleges parancsszavára!

Megbecsültük egymást, összeszóltunk és a főszakács egyszor így szólt: -Mi már tudjuk, hogy 4 nap múlva megyünk, de úgy gondolom, a Miska gyerekek előbb elhagy minket, mint mi a falut. Ő már megkapta a maga iratlan parancsát, még rágódik egy kicsit rajta, de 1-2 nap múlva tisztába jön magával, meg a levegő égő, amely őt délfelé irányítja. -
-No gyere Miska, jöjj elő, most többet kapsz, mert rövidesen nagy út áll előtted!

Miska jött is, mint a parancsolat, és úgy elnéztem őt, a mi neveltünk, mintha a madárnál is több volna.

A golyák már húztak Afrika felé, sokat láthattunk belőlük: és olyan furcsa volt, hogy a Miska elhagy bennünket és nem vonul be velünk: Orosházára:

Két nap múlva dél előtt a madár hívatlanul is lejött hozzánk, és akkor véletlenül éppen ott voltam.

Idegesnek láttam és méltán, hisz: a főszakács a megtöltött falatok után megjegyezte: -Ugy lépelem, most hagy el bennünk a Miskánk!

A golya kosztolás után felszállt a kemény mellő, fel-felnőzögetett, mert golyák húztak el fölötté, azután ránpislogott, mint ahogyan mi föl, őré! -Hallgatót! És egyszerre, mintha puskából lőtték volna ki, nyílegyenesen a magasba szökött. Most éreztem, hogy nagy madár lett belőle, izmos, erős golyamadár, mely már megmérmetlen kilométerek áthidalására is képes.

Mikor már oly kis pont volt, hogy alig látszott, egyszerre csak úgy zuhant lefelé, mint valami zuhanó-bombázó rep. gép. Vagy loo méterrel fölöttünk azután megállott, és a konyha körül lassan, ünnepélyesen olyan szép kört írt le, mintha azt valami mérnök-tel tanulta volna.

Elnéztük akkor már többen is, s egyszer csak a főszakács csupán ennyit szólt: Most búcsuzik és ebben a két szavában a bocsálatos magyar szív igaz állat-szeretetét mind benne éreztem. "Búcsuzik!" -visszhangzott bennem is! Az élet csupa búcsu, szereteteinktől, rokontól, jó ismerőstől, emlékektől, sok mindentől.

Miskánk remek tisztelőkre véget ért, és egyelőre vége a Sükösd-i pályafutásának is! Tudom, a maga módján köszönetet mondott a felkarolásért, a nevelésért, a jó szóbért s aztán -: az Isteni hallatlan parancsszóra délfelé fordult és elvegyült a szabad golyák nagy csoportjában:

..

A mi golyánk a Mindonható rendelkezéssel valószínűleg célhoz ért. Új helyén bizonyára sokáig kutatót a földön járó olyan valakik: után, akik: gőzölgő kondérok mellett mellett fehér sapkát viselnek.

Ilyet valószínűleg nem talált, de az ennivalóért megküzdött, majd eljött az ideje annak is, hogy megtalálja a párját.

Tudom, a következő tavaszon az őstöne Sükösdre vitte. Akkor, amikor a régi fészket megigazította, egyszerre eszébe jutott a tavalyi marhanások finom íze és a gulyás-ágyuk elröpzeit illatára összefutott a nyál a csőrében.

Talán a régi neve is eszébe jutott volna, ha azt valaki elhiáltja! De hol voltak azok a jó szakácsok? Valószínűleg a Felvidéken és hihető, hogy a golyákról az ő Miskájuk is eszébe juthatott.

A mi golyánk már régen pór és hamu, de érzem, hogy a tudat alatt is belenevelte a fiaiba és azok is tovább, hogy a tisztalelkű, állatszerető magyar ember mását bajosan találják meg az egész világon!

v. Dorcsiczky Imre

GONDOLJUNK CSAK "TISZAZUGRA"

(folytatás)

A bűnügyi nyomozások igen gyakori kísérő jelensége, amikor "tolvajt kiált a rabló", vagy az emberi gyarlóságból eredő bosszúvágy, hamis védaszkodás kielégülést keres - legtöbbször névtelen levél útján. Ezen jelenségek bősége kísérte ezt a nyomozást is. Egy igen könnyű fajsúlyú bejelentés foglalkozott dr. Pótor és Ebnerné szerepével is. A lelkiismeretes, szaktudással vezetett nyomozásnak nem szabad a legjelentéktelenobbnékné látszó mozzanatot sem figyelmen kívül hagyni. S így e bejelentésnél sem lehetett mellőzni az ellenőrzést. Mielőtt azonban arra, hogy hetek óta tartó nyomozás óriási izgalomban tartotta Tiszazug és mossze környékének lakosságát, de azt a körülményt is figyelembe véve, hogy dr. Pótor tekintélyes és köztiszteltetben álló hatósági orvos volt, a református egyházközség himagasló reprezentása is, ezért úgy ha-

..

XL évf. 9-10. száma. Bajtársi Levél. 56. oldal.
tárogztam, hogy őt személyesen keresem fel Kunszentmártoni otthonában, mivel csendőrfőnöknék az orvosnál való megjelenése, vagy a község házára való időzése feltűnést, felesleges izgalmat és tekintély romboló szöbeszédet váltott volna ki.

Dr. Pótor a rendelőjében fogadott. Beszélgetésünk folyamán tapintatosan közöltem személyes megjelenésem okát. Közléseimet szemmel láthatólag időgesen fogadta, amely körülmény bizonyos fokú nyugtalanságot idézett fel nálam, ami azonban a további beszélgetésünk folyamán teljesre eloszlott. Az orvos közölte, hogy éveken át ő volt Ebnerék háziorvosa. Ebner tüdőbajos volt és t.b.c. okozta a halálát is. Kiemelte a rá vonatkozó összes orvosi feljegyzéseit - iratit, amelyekből pontos időbeli tájékoztatást nyújtott Ebner betegségeinek, gyógykezelésének és halálának körülményeiről. Felvilágosításait eredeti kórhistái leletekkel is alátámasztotta. Dr. Pótor és több tekintélyes ember felvilágosítása után kétséget kizáróan meggyőződtem arról, hogy az ellene és Ebnerné elleni névtelen feljelentés a legközönségesebb bosszúból eredő rágalmazás volt.

A tisztazugi arzén mérgezések bünyűgének negyedszázados időtávlátásban nyíltan megállapíthatjuk, hogy a mai világ egy beláthatatlan, "zugból" áll, ahol arzénállítólággal Amerikában is felzárptott ez az eszköz - más vegyszerekkel, de nem utolsósorban rádió, televízió útján, szóban, írásban, tettekkel mérgezik s gyilkolják a lelkeket. A hatalmas Isten döbentse rá erre a szabadvilág jelenlegi vezetőit, hogy ezt az erőszakosan céltudatos pusztítást észrevegyék és erejük teljes latbvetésével azon munkálkodjanak, hogy a félrevezetett emberiséget az Isten, Haza és az Erkölcsei törvények tiszteltetéséhez visszavezessék!

Végül megjegyzendőnek tartom, hogy a tisztazugi ügyben 11 héti tartó nyomozás keresztülvitele perrendszerű volt és az a legcsekélyebb panasz nélkül zárult. Kiváló teljesítményük elismerésül Császár tthts. és három járőrvezetője jelvényes kitüntetést, a nyomozásban résztvett többi csendőrök pedig Honvédelmi Miniszteri, Csendőr Felügyelői és Kerületi dicsérső okiratokat kaptak.

A volt szolnoki cső. szárny egykori parancsnoka.

oooOooo

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

v. Temesvári Endre vörögy. urat, Felügyelőnkét magyar szívünk teljes melegevel és szeretetteljes bajtársiassággal köszöntjük szabad földre érkezése alkalmából. A Mindenható Isten adja vissza mielőbb teljes egészségét az otthon elszenvedett szörnyű megpróbáltatások és súlyos börtönbüntetésének kitöltése után, hogy résztvehessen közösségi munkánkban!

A clevelandi csoportbeli Bajtársak azon törekvése, hogy egyesületbe tömörüljenek, megvalósult! Az illetékes amerikai hatóság "Hungarian Veteran Gendarmes" néven megadta működésükre az engedélyt. Az egyesület jelvénye a már rendszeresített közösségi jelvényünk s hivatalos lapja pedig a Bajtársi Levél az eddigi szerkesztőségi székhellyel. Az alapszabály összeállítására rövidesen megtörténik, amikor aztán összehívják az alalulb közgyűlést az egyesület tisztikarának megválasztása végett. Clevelandi Bajtársaink résztvettek a Magyar Felszabadító Bizottság által június 22-én ott rendezett tiltakozó autós felvonuláson, mely kb. két órára át tartott a város keleti részéből a nyugatiba. Minden autób anti-kommunista tábla volt különböző felirásokkal, melyek a Magyarországon megindult újabb bebörtönzések és kivégzések azonnali megszüntetését követelték. A felvonulás után az abban résztvevő 70 egyesület közös táviratot intézett az Elnökhöz és a nem kommunista ENSZ delegátusokhoz, melyben a terror megszüntetésére vonatkozó közbelépésüket kérték. Egyesületünk nevében K.J. és dr. R.B. irtak alá a táviratot. Az egyesület alapító tagjai közül 4 Bajtársunk résztvett Ohio kormányzójának augusztus 13-án Clevelandban tartott vacsoráján is. Örömmel adjuk tudtúl a fentieket és reméljük, hogy a clevelandiak agilitása más bajtársi csoportunk tagjait is fokozott munkára serkenti.

Pittsburghi csoportunk augusztus 10-én rendezett újabb összejövetelt az ottani Magyar Házban. Ezalkalommal az utóbb igényelt közösségi jelvényeinket adták át az arra jogosultainak kis ünnepség keretében, melynek Clevelandból 3 Bajtársunk is megjelent.

Hamiltoni szoportunk augusztus 17-én szalonassítés keretében bajtársi összejövetelt tartott a várostól kb. 7 km.-re levő festői Toldi-farmon. Az összejövetel műsora a Következő volt:

- 1./Csop.vez. (D.L. szds.) üdvözlő szavai után rámutatott arra, hogy ezt az összejövetelt Szt. Istvánról, Szt. Lászlóról és a Hősökről-Martyirokról való emlékezésnek szentelik.
- 2./Páter Békassy István Hamilton új magyar plebánusa beszédében megemlítette, hogy az ő nevelő atyja csendőrlővőn, testvéri érzelmekkel jött el az összejövetelre. Ezen keresztüli személyes élményei alapján méltatta a csendőrség hivatását. Rámutatott az emigrációs csendőri munka szükségességére s elítélőleg nyilatkozott azokról, akik itt a hontalanságban hátat fordítottak Testületüknek.
- Kiváló beszédében méltatta Szt. Istvánt, az országalapítót, Szt. Lászlót, a lovagot és katonát. Mélyenszantó gondolatokkal emlékezett meg Hősink és Martyrjaink élet-áldozatáról.
- 3./Rúza Jenő ref. lelkész azonos értelmű beszédével csatlakozott páter Békassy gondolatmenetéhez és hatásosan méltatta az összejövetel célját. A beszédék elhangzása után a Csop. vezető külön-külön mondott köszönetet a lelkésznek.
- 4./K.L. főtrm. a torontói csop. novében üdvözölte a megjelenteket.
- 5./Gérus István bajtársunk a magyar anyák feladatairól emlékezett. Az összejövetel a Hymnusz eléneklésével fejeződött be, ami után az egybegyűltök igen kellemes hangulatban este 9 óráig együtt maradtak.

Neborovszky Péter honfitársunk felesége június 26-án az USA-ban egy fiu, míg Szövetes Sándor bajtársunk felesége július 28-án Canadában egy leány gyermeknek adott életet. Előbbi István, utóbbi Margit névre kereszteltetett.

Örömmel üdvözöljük az új magyar jövővényeket szülőikkel együtt s Mindnyájunkat kívánunk jó egészséget.

Nagy János bajtársunk keresi Pátkay Béla cső. ezds-t, mivel utóljá a Drézdában találkozott. Keresi azonkívül mindazokat a Bajtársakat, kik 1944-ben a nagyváradi őrsön szolgáltak. Kéri, címüket közöljék a B.L. szerkesztésébe átjár.

Október 23-án lesz 2. évfordulója a legutóbbi dicsőséges magyar szabadságharcnak. Emlékezzünk e napon a most még szabad világot, hogy cserébe a mi otthoni vércink sorsához lesz hasonló, ha még sokáig ölbetett bezekkel nézik a kommunisták garázdálkodásait. Lybanonban, Irakban és jelenleg Formosa előterében történtek, de meg a délamerikai forrongások és az ugynevezett algeriai nacionalisták Franciaországban véghezvitt terror cselekményei utolsó figyelmeztetések, hogy nem lehet az istentelenülkel tárgyalások után a valóságos békét biztosítani, de mellettük még nyugodt békességben sem élni. Csak tettekből értenek azok; azonban, ha ezeket továbbra is elmulasztják, megpecsételődik a szabad világ sorsa!

Karácsonyi akciókat ez évben is megvalósítani óhajtjuk. A segélyezésre szorulóinak száma a szabadságharc után kiérkezettekkel csak szaporodott. Több ilyen Bajtársunkat az otthon átszenvedett súlyos börtönbüntetés, állandó üldöztetés testileg is rokkantta, beteggé tette. Közülük többen vannak tüdő vagy más szanatoriumokban még mindig ápolás alatt. A cső. gyerekek száma is emelkedett.

A Szeretet Ünnepe, legalább is pillanatnyilag, feloldozni óhajtjuk a betegelőt, a szűkölködőkkel sanyarú sorsukat s az iskolákban tanuló gyerekeknek pedig megajándékozásukkal egy kis örömet akarunk szerezni. Kérjük tehát több Bajtársainkat, hogy segítsenek céljaink eléréséhez, mert Segélyalapunk pénztára az időközbeni segélyezések útján kiürült. Hozzájárulásukat f. évi december 15-ig a B.L. szerkesztésébe "Cső. karácsonyra" való megjelöléssel kérjük megküldeni. Eltérőleg a múltból azért nem közöljük a magyar iskolák címait a hozzájárulások közvetlen odaválto küldésére, mert egy helyre juttatott összegyekből arányosabban tudjuk eszközölni a cső. gyerekek megajándékozását.

A beérkezett összegyekről s az eszközölt kiadásokról, mint a múltban, úgy ezután is nyilvánosan elszámolunk. Csoportjaink vagy egyesek által köz-

Ezuton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp. segélyalapra.

